

GEORGE R.R. MARTIN LISA TUTTLE

furtună pe windhaven

Traducere din limba engleză

OANA CHIȚU

NEMIRA

CUPRINS

<i>Prolog</i>	9
Partea întâi	
FURTUNI	19
Partea a doua	
PARVENITUL	121
Partea a treia	
PRĂBUȘIREA	323
<i>Epilog</i>	515

Partea întâi

FURTUNI

Maris plutea cu furtuna la trei metri deasupra mării, strunind vânturile cu aripile din împletitură metalică. Zbura cu nesaț, fără astâmpăr, gustând din plin primejdia și stropii de ploaie, nederanjată de frig. Cerul era de un albastru de cobalt, amenințător, vânturile își adunau puterile, iar ea avea aripi; îi era de ajuns. Acum putea să și moară și ar fi sfârșit fericită, zburând.

Plana mai bine decât oricând, rotindu-se și plutind printre curenții de aer, fără grijă, prinzându-i mereu pe cei care urcau sau pe cei care coborau și care aveau să o ducă mai departe ori mai iute. Nu făcea alegeri greșite, nu era obligată să aterizeze precipitat deasupra oceanului tumultos; schimbările de direcție erau doar spre plăcerea ei. Ar fi fost mai sigur să zboare sus, ca un copil, deasupra valurilor, cât mai sus, păzită de propriile ei greșeli. Dar Maris mătura întinderea de apă ca un *zburător*, ceea ce însemna că un singur plonjon, doar atingerea apei cu aripa, ar fi dus la o rostogolire neîndemânatică din înaltul cerului. Dar însemna

și moartea: nu poți înota prea departe, când anvergura aripilor este de șase metri.

Maris era curajoasă, dar cunoștea mișcarea vânturilor.

A zărit în față gâtul unei scile, un cordon sinuos, negru, desfășurat pe fundalul orizontului. Aproape fără să gândească, ea a răspuns chemării. Mâna dreaptă a tras în jos de hamul de piele al aripii, iar cea stângă a apăsât în sus. Și-a mutat complet centrul de greutate. Aripile mari din argint – dintr-o țesătură subțire și ușoară ca un fulg, dar extrem de trainică – s-au mișcat odată cu ea, întorcându-se. Vârful uneia aproape că a șters crestele valurilor de dedesubt, pe când cealaltă s-a ridicat; Maris a prins din plin curentul ascendent de aer și a început să urce.

Moartea, moartea din înaltul cerului o îngrijorase, dar nu avea să sfârșească astfel – s-a repezit prin aer, ca un pescăruș îndrăzneț, prânz pentru un monstru infometat.

Peste câteva minute a ajuns în dreptul scilei și s-a oprit, dându-i rotocoale, puțin mai încolo de punctul în care o putea înhăța. De sus îi zărea corpul, de-abia ascuns sub valuri, rândurile de înotătoare, negre și lucioase, bătând ritmic apa. Capul mic, legănându-se dintr-o parte într-alta, deasupra gâtului lung, nu o băga în seamă. *Poate că-i cunoaște pe zburători, s-a gândit ea atunci, și nu-i place gustul.*

Vântul era rece acum și plin de sare. Furtuna prindea puteri; fata simțea un tremur în aer. Exaltată, Maris a lăsat scila departe, în urmă. Apoi a rămas din nou

singură, zburând fără nicio greutate prin universul cuprins doar între mare și cer, unde singurul sunet ce se auzea era vântul trecându-i peste aripi.

Încetul cu încetul, insula s-a ridicat din mare: destinația ei. Oftând cu părere de rău că i se termină călătoria, Maris s-a lăsat în jos.

Gina și Tor, doi dintre înrădăcinați – Maris n-ar fi putut să spună ce făceau atunci când nu se îngrijeau de zburătorii veniți în vizită –, erau la datorie, pe limba de pământ. A dat o dată roată deasupra lor, pentru a le atrage atenția. Ei s-au ridicat de pe nisipul fin și i-au făcut cu mâna. A doua oară când s-a întors, erau pregătiți. Maris s-a aruncat tot mai jos, până când picioarele i-au ajuns la doar câțiva centimetri de sol; Gina și Tor au alergat de-a curmezișul plajei, paralel cu ea, fiecare de o parte a aripilor. Degetele ei au măturat suprafața și a început să încetinească, împrôșcând cu nisip.

În cele din urmă s-a oprit, întinsă pe burtă, pe nisipul rece și uscat. Se simțea prost. Un zburător la sol e ca o țestoasă rostogolită pe spate; se poate pune pe picioare dacă trebuie, dar este un proces dificil și nedemn. Cu toate astea, fusese o aterizare bună.

Gina și Tor au început să-i strângă aripile, unite de un cablu de treizeci de centimetri. Pe măsură ce fiecare spiță se desprindea și se unea cu următorul segment, țesătura din pânză dintre ele se lăsa moale. Când toate spițele au fost strânse, aripile atârnavă ca două pliuri lălâi din metal, ce atârnavă de pe axul central, legat de spatele lui Maris.

– Îl așteptam pe Coll, a zis Gina în timp ce strângea ultimul segment metalic.

Firele de păr scurte și negre i se ridicau ca niște țepi în jurul chipului.

Maris a scuturat din cap. Poate o fi fost călătoria lui Coll, dar ea se simțise disperată, tânjind după văzduh. Își luase aripile – încă erau ale ei – și plecase cu mult înainte ca el să iasă din așternut.

– Cred că o să zboare pe săturate, după săptămâna viitoare, a zis Tor vesel.

Încă avea nisip în părul lins, blond și tremura puțin din cauza adierii aduse de mare, dar zâmbea în timp ce vorbea.

– O să zboare cât o vrea.

A pășit în fața lui Maris, vrând să o ajute să-și dezlege aripile.

– Am să le port, s-a repezit Maris la el nerăbdătoare, deranjată de trâncăneala lui.

Oare să înțeleagă el? Cum să înțeleagă oricare dintre ei? Ei erau înrădăcinați.

A luat-o în sus pe limba de nisip, spre cabană, urmată alene de Gina și Tor. Acolo a mâncat gustarea obișnuită și a stat în fața unui foc uriaș, uscându-se și încălzindu-se. La întrebările prietenoase a răspuns scurt, încercând să tacă, să nu se gândească la asta ca și cum ar fi ultima oară când zboară. Pentru că era un zburător, toți îi respectau tăcerea, deși se simțeau dezamăgiți. Pentru înrădăcinați, zburătorii erau legătura permanentă cu celelalte insule. Mările, lovite zilnic de furtuni și colcăind de scile, pisici-de-mare și alți

prădători, erau prea periculoase pentru călătoriile obișnuite pe nave, cu excepția porțiunilor dintre insule ce făceau parte din același arhipelag restrâns. Zburătorii erau punți de legătură și ceilalți așteptau de la ei vești, bârfe, cântece, povești și aventuri.

– Insularul e gata să te primească oricând te simți odihnită, a spus Gina, atingând-o pe Maris timid pe umăr.

Ea s-a tras înapoi, gândind: *Da, pentru voi e suficient să-i slujiți pe zburători. V-ați dori unul drept soț, poate pe Coll, când mai crește – și nici nu știți ce înseamnă pentru mine ca el să fie zburător, nu eu. În schimb, a răspuns doar atât:*

– Sunt gata acum. A fost un zbor ușor. Vânturile au făcut toată treaba.

Gina a condus-o într-o altă cameră, unde Insularul îi aștepta mesajul. Ca și prima încăpere, acesta era lungă și foarte sărac mobilată, cu un foc orbitor trosnind într-un cămin masiv, din piatră. Insularul stătea așezat într-un scaun moale, aproape de flăcări; s-a ridicat când a intrat Maris. Zburătorii erau întotdeauna primiți ca egali, chiar și pe insule, unde căpeteniile erau zei și aveau puteri supranaturale.

După ce au schimbat saluturile ritualice, Maris a închis ochii și a lăsat mesajul să curgă. Nu știa și nici nu-i păsa ce spune. Cuvintele se foloseau de vocea ei fără să-i tulbure gândurile conștiente. *Probabil politică*, și-a zis ea. În ultima vreme, totul era politică.

Când mesajul s-a terminat, Maris și-a deschis ochii și i-a zâmbit Insularului intenționat, cu nerușinare,

căci omul se arăta îngrijorat de vorbele ei. Dar și-a revenit repede și i-a întors zâmbetul.

– Îți mulțumesc, a răspuns el cam fără vlagă. Te-ai descurcat de minune.

Au invitat-o să-și petreacă noaptea acolo, dar a refuzat. Era posibil ca furtuna să se domolească până dimineața; în plus, îi plăceau zborurile nocturne. Tor și Gina au însoțit-o afară, în sus, pe cărarea pietroasă către stânca zburătorilor. Acolo se aflau felinare înfipite în rocă, la fiecare treizeci de centimetri, pentru a ușura ascensiunea șerpuitoare pe timp de noapte.

La capătul potecii era o cornișă formată natural, dar lărgită și adâncită de oameni. Dincolo de ea, prăpastia adâncă de douăzeci și patru de metri și brizantii ce se spărgeau de o plajă stâncoasă. Pe cornișă, Gina și Tor au desfăcut aripile și au fixat spițele la loc, iar țesătura din metal s-a întins mult, fermă și argintie. Și Maris a sărit.

Vântul a prins-o și a ridicat-o. Zbura din nou, marea era întunecată dedesubt și furtuna uruia deasupra. Odată ce a plonjat, nu s-a mai uitat înapoi la cei doi înrădăcinați melancolici care o urmăreau cu privirea. Mult prea curând avea să devină unul dintre ei.

Nu s-a întors spre casă. A zburat, în schimb, alături de vânturile furtunii ce suflau crâncen acum, dinspre apus. Curând avea să tune și să plouă și apoi Maris ar fi trebuit să urce deasupra norilor, unde nu risca atât de mult ca fulgerele să o pârlăjească în înaltul cerului. Acasă urma să fie liniște, odată ce furtuna trecea. Oamenii ar fi ieșit, scrutând plaja în căutarea

rămășițelor aduse de vijelie, iar câteva șalupe mici ar fi ieșit în larg, sperând la captura ce poate nu era pierdută pentru totdeauna.

Vântul îi șuiera drept în față și o împingea, iar ea înota grațios în apa văzduhului. Apoi, curios, gândul i-a zburat la Coll. Și dintr-odată n-a mai simțit aerul. A început să șovăie, să piardă altitudine, apoi s-a tras brusc înapoi, cârmind și căutând senzația de mai înainte. Și blestemându-și zilele. Fusesse atât de bine adineaori – chiar trebuia să se termine așa? Putea fi ultimul zbor din viața ei și trebuia să fie cel mai bun. Dar nu avea rost: își pierduse încrederea. Ea și vântul nu se mai iubeau.

A început să zboare, dimpotrivă, spre furtună, zbătându-se cumplit, luptându-se până ce mușchii i s-au încordat și au început s-o doară. Urcase acum; odată ce atingerea vântului te părasea, nu mai era sigur să zbori atât de aproape de apă.

Era istovită, obosită de atâta zbor, când a zărit fațada pietroasă a Cuibului și și-a dat seamă cât de departe ajunsese.

Cuibul nu era decât un pisc imens ce împungea aerul, ieșind din mare, un turn năruit din piatră, înconjurat de spumă involburată, în locurile în care apele se izbeau de pereții lui înalți și abrupti. Nu era o insulă; nimic nu creștea aici, cu excepția mănunchiurilor de licheni aspri. Cu toate astea, păsările își făceau cuiburile în cele câteva crevașe ferite și pe cornișe, iar pe culmea stâncii zburătorii își construiseră adăpost. Aici, unde nicio navă nu putea amara, unde, în afară de

zburătoare – păsări și oameni –, nimeni putea să urce, aici se afla cabana lor întunecată, din piatră.

– Maris!

A privit în sus, auzindu-și numele, și l-a văzut pe Dorrel plonjând spre ea, râzând, cu aripile-i umbrite pe fundalul norilor. În ultima clipă, s-a întors cu spatele la el, s-a înclinat brusc, alunecând din fața traiectoriei lui. Zburătorul a urmărit-o în jurul stâncii, iar Maris a uitat că e obosită și că o dor toate și s-a pierdut în joaca sinceră a zborului.

Când au aterizat în sfârșit, ploaia tocmai începea, bubuind dintr-odată dinspre est, biciuindu-le chipurile și lovindu-se violent de aripile lor. Maris și-a dat seama că era aproape amorțită de frig. Au coborât fără niciun ajutor într-o groapă de aterizare, acoperită cu pământ moale, tăiată în stânca solidă, iar Maris a alunecat trei metri prin nămolul proaspăt, înainte de a se opri. Apoi a durat cam cinci minute să-și dezmoștească picioarele și să dibuie legăturile triple ce îi înconjurau trupul. A fixat cu grijă aripile de pripon, apoi a apucat vârful uneia dintre ele și a început să o strângă.

Când a terminat, dinții îi clănțăneau tare și o dureau brațele. Dorrel s-a încruntat pe când o privea lucrând; aripile lui, împachetate cu grijă, îi atârnav peste umăr.

– Ai stat mult afară? a întrebat el. Ar fi trebuit să te las să aterizezi. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Cred că ai zburat cu furtuna tot drumul, doar cu puțin înaintea ei. E vreme rea. Am prins și eu câteva vânturi laterale. Te simți bine?

– Ah, da. Eram obosită – dar nu așa de tare, cel puțin acum nu mai sunt. Mă bucur că ai fost acolo să mă întâmpini. A fost un zbor pe cinste și aveam nevoie de unul. Ultima parte a drumului a fost grea, am avut impresia că o să mă prăbușesc. Dar un zbor bun e mai bine-venit ca odihna.

Dorrel a râs și a îmbrățișat-o. Ea îi simțea trupul încălzit de zbor, contrastând cu răceala trupului ei. Și-a dat și el seama și a strâns-o mai bine în brațe.

– Hai înăuntru înainte să îngheți. Garth a adus sticle de kivas din Insulele Shotan, iar una dintre ele ar trebui să fie caldă de acum. O să-ți revii, stând între noi și kivas.

Salonul comun al cabanei era încălzit și vesel, ca întotdeauna, dar aproape pustiu. Garth, un zburător scund, bine-făcut, cu zece ani mai mare decât ea, era singur acolo. I-a privit din locul lui de lângă foc și i-a strigat pe nume. Maris a vrut să răspundă, dar gâtul îi era înțepenit de încordare, iar dinții, înțelești. Dorrel a condus-o lângă foc.

– Am ținut-o afară, în frig, ca un idiot de aripi-așchie, a zis Dorrel. E fierbinte kivasul? Toarnă-ne puțin.

Și-a dat jos repede hainele ude și înămolite și a tras două prosoape mari dintr-un teanc, aproape de foc.

– De ce ar trebui să-mi irotesc kivasul pe tine? a mormăit Garth. Pentru Maris, da, că ea e frumoasă și un zburător superb, apoi a făcut o reverență ironică.

– Ar trebui să irosești kivasul pe mine, a replicat Dorrel, frecându-se iute cu prosopul mare. Asta, dacă nu cumva vrei să-l vezi împrăștiat pe jos.

Garth a răspuns și au schimbat iute câteva insulte și amenințări. Maris nu îi asculta – mai auzise toate astea și înainte. Și-a stors apa din păr, cu ochii la urmele pe care umezeala le lăsa pe pietrele vetrei și la cât de repede dispăreau. S-a uitat la Dorrel, încercând să-i rețină felul de a se înclina, trupul – corpul unui bun zburător – și expresiile ce se succedau repede pe chipul lui, pe când îl tachina pe Garth. Dar băiatul s-a întors, în momentul în care a simțit-o pe Maris privindu-l, iar ochii i s-au împlânzit. Ultima vorbă de duh a lui Garth s-a stins fără ecou în liniștea din jur. Dorrel a atins-o încet pe Maris, urmând cu mana linia maxilarului ei.

– Încă tremuri.

El i-a luat prosopul din mâini și l-a înfășurat în jurul ei.

– Garth, ia sticla de pe foc, că o să explodeze și hai să ne încălzim.

Kivasul, un vin fierbinte, iute, aromat cu stafide și nuci, se bea în căni mari din piatră. Niște dâre subțiri de jăratric i-au luat cu asalt venele la prima înghițitură și Maris s-a oprit din tremurat.

Garth i-a zâmbit.

– Bun, așa-i? Nu că Dorrel l-ar aprecia. L-am făcut pe un pescar rablagit de vreo doispe sticle. Le găsisse într-o epavă; nu știa peste ce dăduse, iar nevastă-sa nu le voia în casă. I-am dat zdrăngănele în locul lor, niște mărgelile din metal, pe care le luasem pentru soră-mea.

– Și soră-ta ce mai primește? a întrebat Maris, între două înghițituri de kivas.

Garth a ridicat din umeri.

– Ea? Ah, era o surpriză oricum. O să-i aduc ceva din Poweet data viitoare când merg acolo. Niște ouă pictate.

– Dacă nu cumva mai descoperă ceva și le dă la schimb, pe drumul de întoarcere, l-a luat peste picior Dorrel. Dacă soră-ta va primi vreodată ceva, șocul va strica toată bucuria. Ești făcut pentru negustorie. Cred că ți-ai da și aripile, dacă ar merita trocul.

Garth a pufnit indignat.

– Mai bine închizi gura când mai vrei să zici așa ceva, păsărico.

Apoi s-a întors către Maris.

– Ce face fratele tău? Nu l-am mai văzut deloc.

Ea a sorbit din nou din băutură, străduindu-se din răsuferință să se calmeze.

– Împlinește săptămâna viitoare anii, a spus ea destinsă. Aripile vor fi atunci ale lui. N-am de unde ști încotro umblă. Poate nu-i place compania ta.

– Poftim? s-a mirat Garth. Și de ce, mă rog?

Părea jignit.

Maris a dat absentă din mână și a schițat un zâmbet. Nu voise să sune așa dur.

– Îmi place mult, a continuat Garth. Tuturor ne place, nu, Dorrel? Este tânăr, tăcut, poate un pic cam precaut, dar ar trebui să se dea pe brazdă. Cumva, e altfel – dar, vai, spune niște povești... Și cântă! În rădăcinății vor ajunge să-i adore aripile.

Garth a dat din cap a mirare.

– De unde învață toate povestirile? Am călătorit mai mult ca el, și totuși...